

Sygn. akt II Ka 588/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st.sekr.sąd. Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 r.

sprawy **R. G.**

obwinionego z art. 191 pkt. 1 ustawy z dn. 14.12.2012 r. o odpadach i art. 82 § 1 kw w zw. z § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 07.06.2010r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków i innych obiektów i terenów

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 7 lipca 2016 r. sygn. akt II W 317/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w ramach zarzucanych obwinionemu R. G. czynów uznaje go za winnego tego, że w dniu 24 kwietnia 2016 r. od godz. 12.00 do godz. 13.30 w H. gmina W. na swojej posesji spalał w ognisku plastikowe elementy w odległości około 20 m od drewnianego domu mieszkalnego, przy czym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym, tj. czynu z art. 191 ustawy z dn. 14.12.2012 r. o odpadach i art. 82 § 1 pkt 1 kw w zw. z § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 07.06.2010r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków i innych obiektów i za czyn ten na podstawie art. 191 ustawy z dnia 14.12.2012 r. o odpadach w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 100 (sto) złotych;

II. zasadza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. S. w S. kwotę 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego R. G. w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obwinionego od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że wydatki te ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 588/16

UZASADNIENIE

R. G. obwiniony był o to, że:

I. w dniu 21 kwietnia 2016 r. o godz. 12.00 w miejscowości H., gm. W., na swojej posesji spalał w ognisku plastikowe elementy w odległości ok. 20 m od drewnianego domu mieszkalnego,

- to jest o czyn z art. 191 ustawy z dn. 14.12.2012 r. o odpadach i art. 82 § 1 kw w zw. z § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 07.06.2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków i innych obiektów i terenów,

II. w dniu 21 kwietnia 2016 r. o godz. 13.30 w miejscowości H., gm. W., na swojej posesji spalał w ognisku plastikowe elementy w odległości ok. 20 m od drewnianego domu mieszkalnego,

- to jest o czyn z art. 191 ustawy z dn. 14.12.2012 r. o odpadach i art. 82 § 1 kw w zw. z § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 07.06.2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków i innych obiektów i terenów.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 7 lipca 2016 r. obwinionego

R. G. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 191 ustawy z dn. 14.12.2012 r. o odpadach i art. 82 § 1 kw w zw. z § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 07.06.2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków i innych obiektów i terenów, przy czym przyjął, iż czyny te zostały popełnione w dniu 21 kwietnia 2016 roku i za czyny te na podstawie art. 191 ustawy z dn. 14.12.2012 r. o odpadach w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 200 złotych; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w S. adw. P. S. kwotę 442,80 zł w tym kwotę 82,80 zł podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu pełnioną przez tegoż adwokata; zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty i zryczałtowanych kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym uznaniu, że R. G. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu wykroczeń i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest o tyle zasadna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku.

Zgodzić się należy z wywodami apelującego obrońcy obwinionego, że czyny R. G. należało potraktować jako jedno wykroczenie. Zwrócić należy uwagę, że krytycznego dnia obwiniony ten rozpałił ognisko na swoim podwórku około godz. 12.00 i spalał w nim plastikowe przedmioty zadymiając również sąsiednie posesje, a zakończył palenie tego ogniska około godz. 13.30, po interwencji funkcjonariusza policji. Ognisko to znajdowało się rejonie drewnianych budynków gospodarczych i drewnianego domu mieszkalnego, to jest w odległości około 20-25 m. Jakkolwiek około godz. 12.05 inny funkcjonariusz policji wezwany na interwencję przez sąsiadów obwinionego nakazał wygaszenie ognia obwinionemu, jednakże ten nie zastosował się do polecenia policjanta. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości fakt, że czyn obwinionego trwał od godz. 12.00 do 13.30 i należało go potraktować jako jedno wykroczenie z art. 191 ustawy z dnia 14.12.2012 r. o odpadach i art. 82 § 1 pkt 1 kw w zw. z § 4 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków i innych obiektów i terenów.

Sąd Odwoławczy podzielił przyjętą przez sąd kwalifikację prawną czynu z tym, że uzupełnił art. 82 § 1 kw o pkt 1, bowiem istotnie, jak wnosil obrońca obwinionego art. 82 § 1 pkt 1 kw zakazuje czynności polegającej na niedozwolonym używaniu otwartego ognia, które mogą spowodować pożar lub jego rozprzestrzenienie się. W zaistniałej sytuacji, biorąc pod uwagę bliską odległość tego ogniska od budynków drewnianych, przy jednoczesnym ustaleniu, że między tymi budynkami a ogniskiem znajdowały się materiały łatwopalne w postaci m.in. suchych gałęzi nie budzi wątpliwości, że pożar ten mógł się rozprzestrzenić na te budynki. Dlatego też Sąd Okręgowy uzupełnił przyjętą przez Sąd Rejonowy kwalifikację prawną tego czynu o pkt 1 art. 82 § 1 kw.

Sąd Odwoławczy uzupełnił też opis czynu przypisanego obwinionemu R. G. o przyjęcie, że w czasie jego popełnienia obwiniony ten miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż za jedno wykroczenie przypisane obwinionemu R. G. należało orzec karę grzywny w kwocie 100 złotych. W ocenie Sądu Okręgowego tak orzeczona kara spełni swoje cele w zakresie represji, jak też prewencji ogólnej i indywidualnej, a nadto uwzględnia okoliczności ściśle osobiste dotyczące tego obwinionego m.in. stan jego zdrowia psychicznego w czasie popełnienia tego wykroczenia, sytuację rodzinną i finansową obwinionego i inne.

Z tych względów i na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zaś o kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.